

Sestry
10 a 12 rokov

Mačka

Moja sestra sa vážne snaží. Raňajkuje cereálie s ovocím a každý večer tridsať minút cvičí. Dodnes nepriniesla zo školy ani jednu dvojku, nos má v jednom kuse zapichnutý v knihách. Keď vravím v jednom kuse, myslím tým aj vtedy, keď nemusí. Navyše vyhráva všetky literárne a matematické súťaže, prednáša o zdravej výžive, anjelsky hrá na harfe (tento výraz použil náš ujo Albert, je umelec, tak predpokladám, že sa v tom vyzná), nemá v ústach ani jednu plombu a ako jediná z rodiny je blondína. Dlhé, husté vlasy, ako má Hanka, sú snom každej ženy. To aspoň tvrdí naša mama. A vždy sa pritom nespokojne pozerá na môj krátky účes.

Už mohla dávno pochopiť, že moja povaha a dlhé vlasy, to proste nejde dokopy. Že nemôže chcieť, aby obe jej dcéry vyzerali, akoby vyskočili z francúzskeho časopisu. Brr!

Takže predpokladáte, že moja sestra je ten najkrajší, najmúdrejší a najšťastnejší človek v galaxii? Chyba!

Hana od materskej školy túžila po najlepšej kamarátke. Po niekom, s kým si rozumie aj mlčky, komu zavesí na nos všetky svoje tajomstvá, s kým sa bude chichotať na rovnakých vtipoch, blá, blá, blá... Jednoducho - spriaznenú dušu. (To má z tých kníh).

Mala by som byť urazená, osoliť jej čaj, alebo sa inak pomstiť.

Pretože má predsa mňa! „Haló! Vidíš ma?“ chce sa mi zakričať. „Čakám tu, necelé dve hlavy pod tebou! Porozprávajme sa o Mišovi. Viem, že sa ti páči už od prvej triedy, kedy ťa naschvál zhodil do blata. O tom, ako Adam všetkým rozpráva, že *nésizlá*.“

Byť mladšou sestrou je otrava. Som chvost. Ona hlava, čo rozhoduje.

Daj pozor na sestričku! Máš ju na starosti! Drž ju za ruku! Ts!

A aby toho nebolo dosť – nosím po nej veci! Ona má všetky nové.

Kde na klávesnici je smutný smajlík?

Tento školský rok mal byť ale iný. Vyzeralo to tak, že sa Hane splní sen.

Na školu prišla nová slovenčinárka. Vysoká, elegantná, vraj z mesta. Vôbec nezapadala medzi malé, strapaté, nenamaľované a ufrflané učiteľky druhého stupňa. Ruža medzi trňmi, kráľovná medzi upratovačkami. Ha ha ha!

„Veľmi som sa na Vás tešila!“ usmievala sa na všetky strany, keď ju riaditeľ predstavil.

„Budeme sa spolu veľa rozprávať, čítať krásne knihy, navštívime divadelné predstavenia, niektorí sa zúčastníte literárnych súťaží a verím, že získate krásne ceny pre našu školu! Každý z vás je schopný dobyť svet!“ Chodbou zaznel nespokojný šepot upratovačiek.

Čo??? Aktivita navyše?!

Ako veľmi sme tomu chceli veriť. My – žiaci. My – naivné deti.

„Ale neprišla som sama“, otočila sa pani učiteľka k dvom novým tváram medzi žiakmi. „Moje dcéry Nelka a Sofinka nastúpia s vami do piateho a deviateho ročníka.“

Obe dievčatá boli elegantné ako ich mama. Nela sa drzo zaškerila a postavila sa na čelo piatej B vedľa mojej sestry.

Sofia zdvihla namyslene nos a chôdzou modelky predviedla pomaly svoje značkové šaty všetkým trápny dedinčankám. Od toho dňa, samozrejme vždy, keď nebol na blízku žiaden učiteľ, nás s radosťou častovala urážkami ako *spodina, úbožiaci a dedinskí debili*.

Nela si pôvodne chcela vraj sadnúť k Mišovi, ale nová pani učiteľka – mama trvala na tom, aby sedela vedľa Hany a červeným perom ihneď prepísala zasadací poriadok.

„Ste pre seba ako stvorené.“ Presviedčala ich pani učiteľka.

„Dve najlepšie žiačky v triede!“ zvolala radostne a prikázala Nele, aby zostala sedieť vedľa mojej sestry počas celého vyučovania.

Hana bola z Nely spočiatku nadšená. Obdivovala jej telefón, vkus, handry, či štvorposchodový peračník a šťvalo ju, že ona, na rozdiel od Nely, nemá v telefóne prístup na internet bez obmedzenia.

„Na čo by ti to bolo, prosím ťa?“ hneval sa tatino, keď sa doma Hana odúvala. „V piatej triede! Mobil máš na to, aby sme ťa mohli skontrolovať, alebo vyzdvihnúť skôr zo školy. Choďte sa bicyklovať, čítajte si, alebo sa hrajte v domčeku na strome. Na čo som vám ho staval?“ a ešte dodal: „Telefóny položte do výklenku. Ako vždy!“

No super!

Počuli sme, ako tú tému rozoberajú večer s maminou a tej sa to tiež vôbec nepáčilo.

A tak, kým naši spolužiaci sťahovali do telefónov aplikácie, my sme si čítali, maľovali, riešili sudoku, alebo sa pre zmenu odúvali.

Nela bola vtípná, nebojácna, každý z nej mal tak trochu strach. Veľmi rýchlo sa prebojovala na čelo triedy. Hana jej rada uvoľnila pozíciu vodcu, bola presvedčená, že našla svoju spriaznenú dušu.

Raz večer si ku mne prišla sestra ľahnúť.

„Neviem, čo mám robiť.“ Zverila sa mi nešťastne.

„Nela opisuje!“ vyhrkla.

Bolo mi to smiešne. Kvôli takejto blbosti ma budí?

Načiahla som sa a pleskla som ju po hlave. „Padaj!“

Ale Hana ležala naďalej v mojej posteli ako kôpka nešťastia.

„Ty to nechápeš. Ona odo mňa opisuje. Všetko!“

Začalo ma to zaujímať.

„Veď to by si už niekto všimol, nie?“

Sestra prikývla.

„Vedia to všetci. Na slovenčine sme vždy rovnaká skupina, hoci iné lavice sú A a B. Na matike dáva učiteľka všetkým peračníky doprostred lavice, aby neopisovali. Len nám ho dá vždy dole.“

Posadila som sa na posteli.

„Si robíš prdel!“ neudržala som sa.

„A dnes,“ stíšila Anna hlas. „dnes mala celý test dopredu vypísaný ceruzkou!“

Úplne ma to dorazilo.

Poradila som jej, aby to povedala triednej, ale jedinú, čo dosiahla bolo, že ju triedna pred celou triedou zosmiešnila.

A z Nely sa zrazu stal zo spriaznenej duše úhlavný nepriateľ číslo jeden.

Naša škola naozaj začala vyhrávať súťaže. Prvý diplom priniesla Nela. Recitačná súťaž. Druhý Sofia. Tá istá súťaž, iná kategória.

Pani profesorka ich dala ešte v deň *D* zarámovať a zavesiť na chodbu. Tretí znovu Nela. Akási tvorivá súťaž o eurofondoch.

Štvrtý diplom, spevácka súťaž, opäť obe sestry v dvoch rôznych kategóriách.

Akoby na škole boli len ony dve!

Dievčatá zo spevokolu, dramatická skupina... Nikto nemal šancu prihlásiť sa. Slovenčínarka pridelovala súťaže, posielala za školu príspevky. Súbor zamknutý. Súbor neprístupný. Vložte heslo, prosím!

„Čo to je za súťaž?“ Krčil Mišo nosom a postavil sa na špičky, aby dovidel na diplom, ktorý pani učiteľka práve vešala na stenu.

„Hviezdoslavov Kubín“ ochotne a s úsmevom odvetila pani učiteľka – mama.

Mišo potiahol Hanu za vlasy. „Ty si prečo nešla?“ podpichol ju. Hana sa schúlila na lavičku. Myslím, že sa jej to dotklo. Vždy bola veľmi súťaživá.

Pani učiteľka sa už nemohla tváriť, že to nepočula.

„Vážne Hanka. Ty by si mohla ísť na budúci rok tiež, krásne recituješ. Na prózu je najvhodnejšia Nelka, ale poézia bude tvoja, dobre? Sofinka už bude na gymnáziu.“

Mišo potriasol hlavou.

„To je v riti!“ povedal dosť nahlas, aby to počuli všetci naokolo.

Podišla som k sestre a položila jej ruku na plece. Videla som, ako sa jej hnuší ten falošný úsmev. Vedela som, že ju už bolí chrbát z toho, ako sa Nela po ňom šplhá za všetkými dobrými známkami a diplomami. Nemusela nič hovoriť a vedela som, že pohár pretiekol.

Vedela som to aj bez slov.

Veď sme sestry.

Spriaznené duše.

Počkám, kým na to príde sama.

Večer sme všetko prebrali s rodičmi.

Ako Hane robí Nela zle. Ako odpisuje, láme perá zakaždým, keď dostane Hana jednotku. Ako jej zobrala spoločnú fotku triedy, popísala vysvedčenie, keď sa práve nepozerala. Ako sa jej strácajú prezývky a zázračne sa vždy nájdu druhý deň na chalanskom záchode.

Naši chceli bojovať.

My sme ale chceli odísť. Na inú školu. Kde by takúto učiteľku netrpeli.

Kde by upírom Nele a Sofii nedovolili žiť na úkor ostatných detí.

O rok sme so sestrou obe reprezentovali novú školu. Hanka v próze a ja v poézii.

Keď som sa na toaletách prezliekala do slávnostných šiat, začula som známy hlas:

„Nela, sústreď sa, lebo ti jednu vypálím!“

Nasledoval uplakaný, ukňučaný hlas. „Mama, veď sa snažím!“

„Nesnažíš, Nela! Takto mačkanerobí. Urob tú mačku tak, ako sme to doma skúšali!“

Nela zvýšila hlas a odrecitovala svoju (mačkinu) repliku.

„To je mačka?“ zvraskla mama-učiteľka a ja som začula hlasné plesknutie.

Nela zjojkla a nahlas sa rozplakala.

Vyšla som z kabínky. Nela na mňa šokovane pozerala, rukou si držala tmavý, červený fľak na líci.

„Dobrý deň.“ Milo som pozdravila pani učiteľku, ktorá zabudla zatvoriť ústa.

Pred recitáciou ma Hanka objala.

„Držím palce.“ zašepkala mi do ucha.

A ďakujem, že si! Dodala bez slov.